

Toekomstperspectieven Michail Boelgakov

Het eerste gepubliceerde verhaal van Bulgakov, waarover hij zei: "Op een dag in 1919 zat ik op de trein en schreef ik een kort verhaal. In de stad waar de trein stopte bracht ik mijn verhaal naar een dagbladuitgever en die publiceerde het". Nederlandse vertaling van Carel Schouten.

Uit de archieven van
De meester en Margarita

<http://www.masterandmargarita.eu>

Webmaster

Jan Vanhellemont
Klein Begijnhof 6
B-3000 Leuven

+3216583866
+32475260793

Nu, terwijl ons ongelukkig moederland zich helemaal op de bodem van een kuil van smaad en ramspoed bevindt, waar de "grote revolutie" het ingejaagd heeft, beginnen velen van ons steeds vaker en vaker een en hetzelfde idee te krijgen.

Dat idee is hardnekkig.

Het is donker, duister, staat op in het bewustzijn en eist gebiedend een antwoord.

Het is simpel: wat gaat er met ons gebeuren?

Het ontstaan van dit idee spreekt voor zich.

We hebben ons recente verleden geanalyseerd. Oh, wij hebben bijna elk moment van de afgelopen twee jaar heel goed geleerd. Velen hebben het niet alleen geleerd, maar ook vervloekt.

Het heden hebben wij voor ogen. Het zit zo dat je die ogen wilt sluiten.

Niet kijken!

De toekomst blijft over. De geheimzinnige, onbekende toekomst.

Inderdaad: wat komt er van ons terecht?

Niet lang geleden moest ik een paar exemplaren van een Engels geïllustreerd tijdschrift bekijken.

Ik keek lang naar de wonderbaarlijke foto's.

Ik heb daarna lang, lang nagedacht...

Ja, het beeld is duidelijk!

Kolossale machines op kolossale fabrieken donderen en dreunen dag na dag flink en vrolijk door, ze verslinden steenkool, en er stromen stralen van gesmolten metaal. Ze smeden, repareren, bouwen.

Zij smeden de kracht van de wereld, en vervangen de machines die nog kort geleden, rondom vernietiging zaaierend, de kracht van de overwinning gesmeed hebben.

In het Westen is de grote oorlog van grote volkeren ten einde gekomen. Nu likken ze daar hun wonden. Natuurlijk komen ze er bovenop, ze komen er spoedig bovenop.

En een ieder, bij wie het verstand opklaarde, een ieder, die niet geloofde in een meelijwekkende ijkoorts, dat onze kwaadaardige ziekte zou overslaan op het Westen en het zou verrassing, wordt die enorme bloei van het titanische werk van de wereld duidelijk, die de westelijke landen zal verheffen tot nog ongeziene hoogte van wereldlijke macht.

En wij?

Wij komen te laat...

Wij zullen zo erg te laat komen dat niemand van de tegenwoordige profeten met waarschijnlijkheid kan zeggen wanneer wij hen uiteindelijk inhalen, en zullen wij ze eigenlijk wel inhalen?

Wij worden immers gestraft.

Voor ons is het ondenkbaar te scheppen. Voor ons staat een drukkende taak - het veroveren, het onteigenen van ons eigen land.

De afrekening is begonnen.

Vrijwillige helden rukken de Russische grond uit de handen van Trotski meter voor meter.

En allen, allen, ook zij die onversaagd hun taak uitvoeren en zij die zich gedrukt houden op de achtersteden van het Zuiden, in een bittere dwaling veronderstellend dat de zaak van het bevrijden van het land zonder hen kan geschieden, allen wachten met smart op de bevrijding van het land.

En het wordt bevrijd.

Er is immers geen land, dat geen helden heeft, en het is misdadig te denken dat het moederland gestorven is.

Maar we moeten lang strijden, veel bloed vergieten, omdat tot nu toe achter de onheilspellende figuur van Trotski nog steeds de door hem beetgenomen dwazen trappelen met het geweer in hun handen, er zal geen leven zijn, maar een dodelijke strijd.

We moeten vechten.

En ondertussen zullen daarin het Westen nieuwe machines rommelen, bij ons zullen van de ene tot de andere kant van het land mitrailleurs rommelen. De dwaasheid van de twee laatste jaren hebben ons een verschrikkelijke weg opgeduwd. En voor ons is er geen halte, geen adempauze.

Wij zijn begonnen de strafbeker te drinken, en we zullen hem tot het einde leeg drinken.

Daar, in het Westen zullen elektrische lichtjes fonkelen, piloten zullen zich in het bedwongen luchtruim boren, daar zullen ze bouwen, onderzoeken, drukken, leren.

En wij... wij zullen vechten.

Er is immers geen kracht, die dat zou kunnen veranderen.

Wij zullen onze eigen hoofdsteden veroveren.

En wij veroveren ze echt.

De Engelsen herinneren zich hoe wij de velden met bloederige dauw bedekten, Duitsland versloegen en het land wegsleepte uit Parijs, en zij zullen ons nog mantels en laarzen verhuren, zodat we zo snel mogelijk bij Moskou kunnen komen.

En wij komen er.

Nietsnutten en dwazen worden verjaagd, uiteengedreven en vernietigd.

En de oorlog zal voorbij zijn.

Dan begint het bloederige vernietigde land op te rijzen... langzaam, zwaar op te rijzen.

Degenen die klagen over vermoeidheid zullen helaas teleurgesteld worden. We moeten immers nog vermoeider worden...

We zullen moeten betalen voor het verleden door een ongelofelijke arbeid, een bittere armoede. Betalen zowel in de overdrachtelijke als de letterlijke zin van het woord. Betalen voor de dwaasheid van de maartse dagen, voor de dwaasheid van de oktoberse dagen, voor onafhankelijke verraders, voor de corruptie van arbeiders, voor Brest, voor dat dwaze werktuig voor het drukken van geld... Voor alles!

En wij betalen.

En slechts dan, wanneer het al heel erg laat zal zijn beginnen we opnieuw iets te scheppen, om weer het recht te krijgen ons in de zalen van Versailles te vertonen.

Wie zal die lichte dagen zien?

Wij?

Oh nee! Onze kinderen misschien, en misschien wel onze kleinkinderen, de geschiedenis heeft immers de tijd, en decennia lang "leest" ze net zo licht als afzonderlijke jaren.

En wij, vertegenwoordigers van een mislukte generatie, sterven nog in de rang van deerniswekkende faillissementen, zullen gedwongen zijn aan onze kinderen te vertellen:

- Betaal, betaal eerlijk en herinner je eeuwig de sociale revolutie.

Uit: "Groznyj", 13 november 1919